

ÁKAR

Bezchybný

*Pravidlá sú na to,
aby sme ich porušovali*

ELSIE SILVER

ELSIE SILVER

Bezchybný

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

Elsie Silver
FLAWLESS

Copyright © 2022. FLAWLESS by Elsie Silver
The moral rights of the author have been asserted.
Translation © 2024 by Hana Bojmírová
Cover design © by Echo Grayce at Wildheart Graphics
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9854-5

Pravdupovediac, túto knihu som napísala pre seba.

*Pre dievča, ktoré nikdy celkom nevedelo,
čo chce v živote robiť, a pre ženu, ktorá na to prišla.*

Niekedy sa chopíme okamihu
a niekedy sa okamih chopí nás.

GREGG LEVOY

2

Summer

„Máš tu nasraného zmrda, Eaton.“

Fešný kovboj na chrbte obrovského býka sa usmeje a šúcha rukou lano, ktoré má pred sebou. Na obrazovke sa mihnú jeho oči a cez mriežku prilby vidieť jeho ostré črty. *„Čím viac sa vzpiera, tým som šťastnejší.“*

Cez burácanie davu ľudí v obrovskej aréne a hudbu v pozadí sotva počujem, čo hovoria, ale titulky naspodku obrazovky mi objasnia všetko, čo by mi mohlo uniknúť.

Mladík, ktorý sa nakláňa nad ohradu, sa zachechce a pokrúti hlavou. *„Za to zrejme môže to mlieko, čo piješ. Svetoznámy Rhett Eaton nemá žiadne zlomené kosti.“*

Nasleduje ľahko rozoznateľný kovbojský úškrn za mriežkou, ktorá mu kryje tvár, záblesk bielych zubov a žmurknutie jantárového oka spod čiernej prilby. Ten očarujúci úškrn veľmi dobre poznám. Na jeho nehybnú verziu na lesklej stránke som kedysi civela celé hodiny.

„Vypadni, Theo. Vieš, že to skurvené mlieko nenávidím.“

Theo prehovorí s podpichovačným úsmevom na perách. *„V reklamách vyzeráš rozkošne na to, že ti to nad pery len namalovali. Naozaj rozkošne na takeého starého chlapa.“*

Mladší muž žmurkne a obaja sa priateľsky zasmejú, zatiaľ čo Rhett metodicky prechádza rukou po lane.

„Radšej každý posratý deň spadnem z býka, než by som pil tie sračky.“

Kým otec, ktorému očervenela nielen tvár, ale aj krk, zastaví video na veľkej plochej obrazovke, ešte začijem ich smiech.

„Dobre...“ vyslovím opatrne a rozmýšľam, prečo si táto slovná výmena vyžaduje neplánované stretnutie s dvoma najnovšími stálymi zamestnancami Hamilton Elite.

„Nie. Nič na tom nie je dobre. Tento chlap je tvárou profesionálneho býčieho rodea a práve zhadzuje svojich najväčších sponzorov. No bude to ešte horšie. Sledujte.“

Znova prudko stlačí PREHRAŤ, akoby na tom nieslo podiel viny aj tlačidlo, a na obrazovke sa zjaví iná scéna. Rhett kráča preč od arény a prechádza cez parkovisko s taškou prehodenou cez plece. Prilbu nahradil kovbojský klobúk. Za ním ide štíhly muž v tmavom vrecovitom oblečení a snaží sa s ním udržať krok. Jeho zas nasleduje kameraman a spúšťa nahrávanie.

Nemyslím si, že paparacovia zvyčajne prenasledujú jazdcov býčieho rodea, ale Rhett Eaton sa za tie roky naozaj preslávil. Ani zďaleka nie je vzorom nevinnosti, skôr symbolom drsných a nespútaných vidieckych mužov.

Reportér trochu podskočí, aby sa dostal dostatočne vpred a mohol namieriť mikrofón k Rhettovým ústam.

„Rhett, môžeš sa vyjadriť k videu, ktoré sa rozšírilo tento víkend? Chceš sa ospravedlniť?“

Kovboj zovrie pery a ukrýva si tvár za okraj klobúka. Zatína zuby a vypracované telo sa mu napne. Napätie mu srší z každej končatiny.

„Bez komentára,“ precedí cez zuby.

„No tak, človeče, povedz niečo.“ Štíhly chlapík napriahne ruku a mikrofón pritisne k Rhettovmu lícu. Nalieha naňho, aj keď sa odmietol vyjadriť. „*Tvoji fanúšikovia si zaslúžia vysvetlenie,*“ dožaduje sa reportér.

„*Nie, nezaslúžia,*“ zamrmle Rhett a snaží sa od neho vzdialiť.

Prečo si ľudia ako on myslia, že majú právo na odpoveď, keď prepadnú človeka, ktorý sa stará sám o seba?

„*Čo ospravedlnenie?*“ dobiezda chlapík.

Vzápätí ho Rhett uzemní silným úderom do tváre.

Zbehne sa to tak rýchlo, že musím zažmurkať, aby som stíhala sledovať roztrasený záznam, ktorý kamera sníma z rôznych uhlov.

No doriti!

Počas niekoľkých sekúnd sa dotieravý paparaco ocitne na zemi a chytá sa za tvár. Rhett mu podá ruku, potrasie ňou a bez slova odíde.

Na obrazovke sa opäť objaví dvojica moderátorov sediacych za pultom, no skôr než sa vyjadria k tomu, čo sme práve sledovali, otec vypne televízor a frustrovane zavrčí.

„Neznášam týchto posratých kovbojov. Nedajú sa udržať na uzde. Nemienim sa s ním dohadovať. Takže vy dvaja máte šťastie, môžete sa toho ujať.“ V podstate sa trasie od hnevu, no ja sa len pohodlne opriem o operadlo. Otec vždy ľahko vybuchne, ale rovnako rýchlo sa aj upokojí. V tejto fáze môjho života ma jeho výkyvy nálad už príliš neohromujú. Ak nedokážete zvládnuť Kipa Hamiltona, v Hamilton Elite dlho nevydržíte.

Našťastie pre mňa som sa v tom zdokonaľovala celý život, veľmi dobre viem, ako jeho náladovosť prežiť, už som proti nim imúnna. Pochopila som, že je to súčasť

jeho šarmu, preto to neberiem osobne. Nehnevá sa na mňa. Len sa... hnevá.

„Roky som pracoval, aby som tomuto vidlákovu zohnal sponzorov, o akých sa mu ani nesnívalo, a potom, keď sa jeho kariéra končí, všetko takto poserie.“ Otec mávne rukou na obrazovku na stene. „Máš vôbec predstavu, koľko títo chlapi zarábajú za to, že majú gule na to, aby vyliezli na rozzúreného dvojtonového býka, Summer?“

„Netuším.“ Mám však pocit, že mi to povie. Pozerám sa do otcových tmavých očí, ktoré majú rovnaký odtieň ako tie moje. Druhý stážista, Geoff, sa na stoličke vedľa mňa scvrkáva.

„Zarábajú milióny dolárov, ak sú takí dobrí ako tento kretén.“

Nikdy by mi nenapadlo, že je to taký veľký biznis, lenže toto sa na právnickej fakulte nevyučuje. O Rhetovi Eatonovi, milovníkovi, jazdcovi býčieho rodea a svojej tínedžerskej láske, viem všetko, ale takmer nič o tomto odvetví alebo športe. Pri spomienke na to, ako som pred desiatimi rokmi ležala v posteli a pozerala na jeho plagát, mi mykne kútikom úst.

Rhett stojí na plote, obzerá sa ponad plece do objektívu. Za ním nič, len otvorená krajina a zapadajúce slnko. Na perách koketný úsmev, oči čiastočne zakryté ošúchaným kovbojským klobúkom a to najlepšie... džínsy Wrangler, ktoré obopínajú všetky jeho dokonalé partie.

Nuž áno, o jazdení na býkoch viem naozaj málo. No viem, že som veľmi veľa času strávila pozeraním na ten plagát. Tá krajina a svetlo ma priťahovali. Dôvodom nebol len ten chlap. Chcela som byť na tom mieste a pozorovať ten západ slnka.

„George, vieš, koľko stálo to mliekarenské sponzor-
ské, ktoré práve spláchol do záchoda? A to ani nehov-
orím o ostatných sponzoroch, ktorým budem musieť
hladať gule, aby som ten bordel nejako urovnal.“

Prisámbohu, takmer som odfrkla. *George*. Svojho ot-
ca poznám dosť dobre na to, aby som vedela, že si plne
uvedomuje, že ho oslovil nesprávne. Je to skúška, chce
vedieť, či má Geoff dosť odvahy, aby namietal. Z toho,
čo som pochytila, viem, že práca s úspešnými športov-
cami a celebritami nie je vždy prechádzka ružovou zá-
hradou. Už teraz je mi jasné, že chlapík vedľa mňa to
nezvládne.

„Uhm...“ hrabe sa v podkladoch, ktoré má na stole
pred sebou, zatiaľ čo ja sa zadívam na okná, ktoré sia-
hajú od podlahy až po strop. Na tie, z ktorých sa nú-
ka výhľad na prérie Alberta. Z tridsiateho poschodia
tejto budovy je výhľad na Calgary priam neskutočný.
Snehom pokryté vrcholky Skalnatých vrchov v diaľke
pôsobia ako obraz – pohľad na ne nikdy neomrzí.

„Odpoveď je desiatky miliónov, Greg.“

Zahryznem si do vnútornej strany líca, len aby som
sa nerozosmiala. Mám Geoffa rada a otec sa správa
ako totálny kretén, no po rokoch, keď som bola na jeho
mieste ja, je zábavné pozorovať, ako sa namiesto mňa
trápi niekto iný.

Boh mi je svedkom, že moja sestra Winter sa nikdy
neocitla pod jeho ostrou paľbou. Má s Kipom celkom
iný vzťah než ja. So mnou je hravý a povie, čo má na
jazyku, s ňou zostáva takmer profesionálny. No myslím,
že takto jej to vyhovuje.

Geoff na mňa pozrie a rozťahne pevne zovreté pery
do silného úsmevu.

Ten úsmev vídam na tvárach ľudí v práci stále. Ako by mi hovorili: „*Musí byť pekné byť šéfovým dievčatkom.*“ Alebo: „*To sa ti darí, keď si tu protekčne.*“ No ja som vytrénovaná na to, aby som takéto narážky zniesla. Mám hrošiu kožu. Meter s názvom „kurva, to ma serie“ mám nastavený na vyššiu úroveň. Viem, že o pätnásť minút bude Kip Hamilton rozprávať vtipy a usmievať sa. Dokonalá pozlátka, ktorou sa podlizuje klientom, sa rýchlo vráti na miesto.

Ten chlap je v tom majster, no aj trochu lišiak. To však zrejme patrí k práci agenta špičkových talentov, v ktorej sa stále uzatvárajú a riešia zmluvy.

Ak by som mala byť úprimná, stále si nie som istá, či sa na túto prácu hodím. Nie som si istá, či to naozaj chcem. Vždy mi to však pripadalo ako správna vec. Keď už nič iné, dlhujem to otcovi.

„Takže otázka znie, deti, ako sa to dá napraviť. Sponzorstvo mliekarenskeho podniku Dairy King visí na vlásku. Ten posratý profesionálny jazdec rodea práve strelil celej svojej fanúšikovskej základni poriadne zaucho. Farmári? Výrobcovia mlieka? Vyzerá to, akoby na tom nemalo záležať, ale ľudia si o ňom budú rozprávať. Bude pod ich drobnohľadom a pochybujem, že sa im bude páčiť, čo uvidia. Celkové zisky toho idiota to poškodí viac, než by ste si mysleli. A jeho zisk je aj mojím ziskom, pretože tento šialenec nám všetkým zarába kopu peňazí.“

„Ako sa vôbec dostala von tá prvá nahrávka?“ spýtam sa a prinútim svoj mozog, aby sa vrátil k svojej úlohe.

„Nejaká lokálna stanica nechala spustenú kameru.“ Otec si pošúcha hladko oholenú bradu. „Celé to zachytili a potom to aj s titulkami pustili vo večerných správach.“

„Dobre, takže sa musí ospravedlniť,“ nadhodí Geoff. Nad tým všeobecným riešením otec prevráti oči. „Bude musieť urobiť oveľa viac, než sa len ospravedlniť. Potrebuje nepriestrelný plán, ktorého sa bude držať až do konca sezóny. Do majstrovstiev sveta vo Vegas mu zostáva pár mesiacov. Potrebuje ten jeho kovbojský imidž poriadne vyleštiť. Inak mu začnú odpadávať ako muchy aj ostatní sponzori.“

Ťukám si perom po perách a horúčkovo premýšľam, čo by sme mohli urobiť na záchranu situácie. Samozrejme, moje skúsenosti sú v podstate nulové, preto sa radšej držím otázok, ktoré by ma mohli niekam naviesť. „Takže potrebuje, aby ho vnímali ako okúzľujúceho, dobre živeného vidieckeho chlapca od susedov?“

Otec sa zasmeje z plného hrdla, oprie sa o stôl v zasaďačke a nakloní sa k nám. Geoff sa stiahne a ja nad ním zagúľam očami. *Sralo.*

„Práve v tom je problém. Rhett Eaton nie je dobre živený vidiecky chlapec od susedov. Je to nafúkaný kovboj, ktorý priveľa žúruje a každý víkend sa naňho vrhajú hordy žien. A jemu to rozhodne neprekáža. Predtým to nebol problém, no teraz sa budú vrátať vo všetkom, čoho sa budú môcť chytiť. Vrhnú sa naňho ako zasrané hyeny.“

Stiahnem obočie a opriem sa. Rhett je dospelý, a ak vysvetlí, o čo tam naozaj išlo, určite to zvládne. Koniec koncov, spoločnosti platí za to, aby našla riešenie zaňho. „Takže sa nemôže pár mesiacov správať najlepšie, ako vie?“

Otec sa sám pre seba od srdca zasmeje a skloní hlavu. „Summer, jeho verzia najlepšieho správania tomu rozhodne nepomôže.“

„Tváriš sa, akoby bol nejaké divoké zviera, Kip.“ Na vlastných chybách som sa naučila, že v práci ho nemám osloviť otec. Stále je to môj šéf, aj keď napokon odchádzame spoločným autom. „Čo potrebuje? Opatrovateľku?“

V miestnosti sa rozhostí ticho, otec hľadí na stôl. Nakoniec po ňom poklepe prstami – robieva to vždy, keď nad niečím hlboko premýšľa. Zvyk, ktorý sa za tie roky nalepil aj na mňa. Zdvihne takmer čierne oči a na tvári sa mu objaví úsmev, ktorý nevestí nič dobré.

„Áno, Summer. Presne to potrebuje. A poznám na to ideálnu osobu.“

A podľa toho, ako sa na mňa práve pozerá, usúdim, že novou opatrovateľkou Rhetta Eatona by som zrejme mala byť ja.

2

Rhett

Kip: Ty pekný skurvenec, zdvihni ten telefón!

Rhett: Myslíš si, že som pekný?

Kip: Myslím, že keď si z mojej správy vyberieš tento
konkrétny detail, znamená to, že si idiot.

Rhett: Ale pekný, nie?

Kip: Zdvihni ten posratý telefón!

Kip: Alebo sa dostav o druhej popoludní, nech ťa
môžem zvoziť osobne.

Lietadlo pristáva na letisku v Calgary a mne sa uľaví,
že som doma.

Najmä po všetkých tých sračkách, ktoré sa na mňa
valili posledné dni.

Chlap, ktorému som vrazil, ma síce nezažaloval, no
neviem, koľko mu môj agent Kip za to zaplatil. No na
tom nezáleží. Ak to niekto dokáže vyriešiť, je to Kip.

Máme skôr esemeskový vzťah a to, že sa mi už neja-
ký čas snaží dovolať, značí, že je s nervami v koncoch.
Telefón zapnem skôr, ako by som mal, a neprekvapí ma,
že na displeji sa ukáže jeho meno.

Opäť.

Nezdvihnem to, nemám náladu počúvať, ako na mňa vrieska. Chcem sa len skryť. Túžim po tichu. Počúvať štebot vtákov. Chcem horúcu sprchu a zopár tabletiiek proti bolesti. A rande so svojou rukou na zmiernenie napätia.

Nie nevyhnutne v tomto poradí.

Presne to potrebujem, aby som sa vrátil do hry. Upokojiť sa a počkať doma, kým búrka neutíchne. Čím som starší, tým sa mi zdá sezóna dlhšia. A netuším prečo, no v tridsiatich dvoch rokoch sa cítim starý ako Matuzalem.

Bolí ma celé telo, moja myseľ je unavená a jediné, po čom túžim, je pokoj rodinného ranča. Jasné, bratia ma budú otravovať a otec sa bude chcieť rozprávať o tom, kedy plánujem skončiť kariéru, ale taká je rodina. Taký je domov.

Predpokladám, že jestvuje dôvod, prečo sa my chalani stále vraciame domov. Sme od seba závislí spôsobom, ktorý sa našej mladšej sestry nedotkol. Stačil jej pohľad na partiu dospelých chlapov žijúcich spolu na jednej farme a okamžite vypadla.

V duchu si poznamenám, že mám Violet zavolať.

Opiem si hlavu o úzke operadlo, zatiaľ čo lietadlo zastavuje na pristávacej dráhe. „*Vitajte v krásnom Calgary v Alberte.*“ Kabínu naplní letuškina hlas a hlasné cvakanie bezpečnostných pásov, ktoré si ľudia odopínajú, skôr než by mali.

A ja sa k nim pridám. Chcem sa dostať z tohto malého sedadla a pretiahnuť si končatiny.

„*Ak je pre vás Calgary domovom, vitajte doma...*“

Človek by si myslel, že po viac ako desiatich rokoch hrania tejto hry budem v rezervovaní letov a hotelov poriadnejší. Namiesto toho ustavične zháňam miesto na

poslednú chvíľu, no neprekáža mi to. Aj keď sa na tom sedadle cítim trochu klaustrofobicky.

Keď sa môj spolusediaci postaví a vystúpi do uličky, s úľavou si vydýchnem. Zatiaľ sa však nemôžem poddať únave. Musím nasadnúť do auta a absolvovať hodinovú cestu von z mesta do Chestnut Springs.

„Nezabudnite, že v termináli je zakázané fajčiť...“

A ešte predtým sa musím stretnúť so svojím agentom. Preto, lebo mu neberiem telefón, na mňa šteká už od včerajšieho večera.

Budem si musieť vypočuť prednášku ohľadom svojho príšerného správania.

V duchu zastonám a načiahnem sa k odkladaciemu priestoru nad hlavou po tašku.

Kipovi Hamiltonovi vďačím za svoju súčasnú finančnú situáciu. Pravdupovediac, mám ho fakt rád. Je so mnou už desať rokov a považujem ho takmer za priateľa. Zároveň pomerne často snívam, ako mu vrazím do tej hladko oholenej tváre. Je ako dvojsečná zbraň. Prípomína mi staršiu, šarmantnejšiu verziu Ariho Golda zo seriálu *Entourage*. Ten seriál zbožňujem.

„Ďakujeme, že letíte so spoločnosťou Air Acadia. Tešíme sa, keď znovu využijete naše služby.“

Rad ľudí sa konečne pohne k východu, a tak sa postavím do uličky. Vzápätí ma čosi silno štuchne do hrude.

Skloním hlavu a stretnem sa so zúrivými modrými očami a zlomyseľným pohľadom. Žena, ktorá sa na mňa pozerá, má azda dávno po šesťdesiatke.

„Mal by si sa hanbiť. Takto urážať svoje korene. Urážať nás všetkých, ktorí tak tvrdo pracujeme, aby sme svojim kanadským spoluobčanom dali jedlo na stôl. A potom napadnúť človeka! Ako sa vôbec opovažuješ?!“

Táto časť krajiny je na poľnohospodárstvo a vidiecky život hrdá. Napokon, Calgary je domovom jednej z najväčších rodeo súťaží na svete. Niektorí ľudia ho nazývajú mestom kráv, pretože rančerská a poľnohospodárska komunita je s mestom naozaj úzko spätá.

Vyrastal som na obrovskom ranči s dobytkom, mal by som to vedieť. Ibaže som nikdy nevedel, že neznášať mlieko je zločin.

Napriek tomu s plnou vážnosťou prikývnem. „Nikoho som tým nechcel uraziť, madam. Obaja vieme, že poľnohospodárska komunita je chrbtovou kosťou našej krásnej provincie.“

Hľadí mi do očí, vystrie sa a trochu potiahne nosom. „Urobíš dobre, ak si to zapamätáš, Rhett Eaton.“

Zmôžem sa iba na odmeraný úsmev. „Samozrejme,“ odvetím. A potom sa so sklonenou hlavou predieram letiskom. Dúfam, že ďalšiemu konfliktu s urazenými fanúšikmi sa úspešne vyhnem.

Nad slovami tej panej rozmýšľam počas celého vybavovania batožiny, až kým neprejdem k svojmu pikapu. To, že som tomu chlapovi vrazil, vôbec neľutujem – zaslúžil si to –, no v hrudi ma pichne nepatrný pocit viny z toho, že som mohol ublížiť svojim ťažko pracujúcim fanúšikom. Nič podobné som doteraz nebral do úvahy. Namiesto toho som v uplynulých dňoch prevracal oči nad tým, že môj odpor k mlieku sa dostal až do správ.

Keď v krytej garáži uvidím svoje už skoro historické auto, vydýchnem si. Je to praktické vozidlo? Zrejme nie. No je to mamin darček otcovi a už to stačí, aby som ho mal rád. Aj napriek tomu, že už hrdzavie a tieto jeho časti sú natreté úplne iným odtieňom sivej než zvyšok auta.

S jeho opravou mám veľké plány. A urobím to sám. Chcem ho nalakovať namodro.

Mamu si nepamätám, ale na fotkách má oceľovo-modré oči, preto chcem, aby bolo auto presne takej farby. Ako malé uznanie žene, ktorú som nikdy poriadne nepoznal.

Najprv si však na to musím nájsť čas.

S taškou v ruke nasadnem do auta. Unavene sa posadím za volant a popraskaná hnedá koža na sedadlách mierne zavrzga. Keď naštartujem a privediem ho k životu, z výfuku vyjdú obláčiky tmavého dymu. Vyjdem na diaľnicu a zamierim do centra mesta. A hoci oči upieram na cestu, myslou som niekde inde.

Zazvoní mi telefón. Na okamih odtrhnem zrak od cesty. Na displeji sa zobrazuje sestriho meno. Nevdojak sa usmejem. Violet mi vždy dokáže vyčariť úsmev na tvári, aj vtedy, keď je všetko okolo mňa totálne nahovno. Volá mi ešte skôr, než som stihol vytočiť jej číslo. Zastavím na červenej, prijmem hovor a zapnem reproduktor. Toto auto rozhodne nemá bluetooth.

„Nazdar, Vi,“ ozvem sa a takmer kričím, aby ma mikrofón telefónu na sedadle vedľa mňa vôbec zachytil.

„Ahoj.“ Z jej hlasu cítim obavy. „Ako sa držíš?“

„Dobre, aspoň myslím. Práve idem za Kipom, aby som zistil, aké škody som napáchal.“

„Áno. Priprav sa naňho. Už sa rozohrial,“ zašomre.

„Ako to vieš?“

„Uviedol si ma ako svoj núdzový kontakt. Ustavične ma atakuje s tým, že ho ignoruješ.“ Smeje sa. „Už tam ani len nebývam. Musíš si ten kontakt zmeniť.“

Uškrniem sa a vyjdem na diaľnicu. „Áno, ale ty si jediná, kto schvaľuje moju kariéru, a ak sa niečo pokazí,

neukážeš sa tu len preto, aby si ma poučovala, že mám skončiť. Máš smolu, nezbavíš sa toho.“

„Takže budem musieť opustiť manžela a deti, aby som naskočila na lietadlo a sedela s tebou v nemocnici?“

Akoby som sa vrátil v čase. Vždy, keď som sa ako tínedžer alebo neskôr zranil, starala sa o mňa Violet. „Proste si v tom naozaj dobrá. Ale zásah do čierneho. Keby som ťa odviedol od Cola, mohol by ma zabiť.“

Žartujem. Nemyslel som si, že raz stretne chlapa, ktorý pre ňu bude dosť dobrý, no jej manžela mám ozaj rád a to o niečom svedčí. Cole je pre ňu dobrý. Zároveň je to bývalý vojak a tak trochu naháňa strach. Veľmi nerád by som ho nasral.

Sestra sa chichoce. Ešte stále je z neho úplne mimo a ja sa teším s ňou. „Zvládol by to. Mohla by som ti ho poslať, keby si potreboval ochranku.“

„A opustil by svoje dievčatá? To by nikdy neurobil.“

Už sa nesmeje. Namiesto toho ticho zachrčí. „Vieš, že ak ma budeš potrebovať, prídem, však? Ostatní to nechápu, ale ja áno. Ak ma budeš potrebovať, som tu pre teba.“

Tak to medzi nami chodí. Rozumie mi. Sama bola tak trochu odvážna. Na rozdiel od zvyšku rodiny moju kariéru neodsudzuje. No teraz má vlastný život. Nemusí ma rozmaznávať. Na to má svoje deti.

„Som v pohode, Vi. No príď aj s rodinou čoskoro na návštevu, áno? Inak sa k tebe na konci sezóny so stiahnutým chvostom došuchcem. Dáme si preteky na parádnom dostihovom koni. A nakopem ťa do zadku.“ Snažím sa vtipkovať, no neviem, či zniem dosť presvedčivo.

„Jasné,“ odpovie. Prisámbohu, priam ju vidím, ako si hryzie pery a chystá sa niečo povedať, no zháči sa. „Možno ťa nechám vyhrať. Však vieš, z ľútosti.“

„Jasné! Výhra ako výhra.“ V hrdle mi zabuble smiech, naozaj sa snažím mať lepšiu náladu.

„Mám ťa rada, Rhett,“ zareaguje jednoducho. „Dávaj na seba pozor. Ale hlavne buď sám sebou. Si veľmi zlatý, keď si verný sám sebe.“

Stále mi to pripomína. Buď Rhettom Eatonom, chlapcom z malého mesta. Nie Rhettom Eatonom, nafúkaným jazdcom býčieho rodea. Zvyčajne nad tým len prevrátim oči, no v hĺbke duše viem, že má pravdu. Jedno je moje skutočné ja, to druhé je určené pre ůou.

Problém je, že už je len málo ľudí, ktorí poznajú moje skutočné ja.

„Aj ja ťa mám rád, sestrička,“ poviem, potom ukončím hovor. Stratím sa vo vlastných myšlienkach a rútim sa po diaľnici do mesta.

Len čo zastavím pri Hamilton Elite a zaparkujem inde, ako mám vo zvyku, uvedomím si, že som sa tak zamyslel, že si sotva pamätám cestu. Opriem si hlavu o sedadlo. Opäť. Zhlboka sa nadýchnem. Nevieam, do akých veľkých problémov som sa vlastne namočil, no z toho, ako mi tá žena vynadala rovno v lietadle, tuším, že práve idem s kožou na trh a mám poriadny malér.

Obyvateľov tejto časti krajiny však poznám. Sú pracovití, hrdí a majú pocit, že si ich nikto neváži. Že ľudia z iných spoločenských vrstiev vôbec nerozumejú tomu, s čím bojujú.

Možno majú pravdu. Možno priemerný Kanadčan naozaj nechápe, aká ťažká je práca v poľnohospodárstve. Koľko námahy stojí za preplnenými regálmi v supermarketoch.

Ale ja? Ja to viem.